

Querido amigo:

Aprovecho la temporada navideña para desearte a ti y a los tuyos (incluso a la familia Silió) mucha felicidad y muchos éxitos en el año de 1974.

MD

Nace pues meses salió la crítica del Diario (en la revista oficial de la Nueva Unión de Escritores Cecor). De la adjunto, lo podrías ver. El Diario lo califica como un libro "que sonó amargamente" habla de "la melancólica distancia y fina ironía con la que se presenta la verdadera realidad." La concepción del autor supo encontrar la adecuada expresión lingüística, que oscila entre el habla coloquial, del pueblo, y entre una pudorosa expresión. De ahí me farca muy respetable

para el traductor; basta decir que I. F. otra vez ha confirmado su extraordinaria ~~sensibilidad~~ sensibilidad lingüística y su experiencia) larga con la lengua castellana...". Desconozco al autor de la crítica, lo importante es que alaba tanto al autor (lo que es debido y merecido) como al traductor (lo que es protreptico).

Esperamos que siguen todos ustedes bien y mucho nos alegraríamos al poder leer
que cosa de ustedes

Con muchos saludos I. F. Toranzo

HOŘCE ÚSMĚVNÝ DENÍK

(Miguel Delibes: Lovcův deník. Odeon Praha 1972, 162 stran. Přel. J. Forbelský.)

Z celé záplavy titulů, které každoročně přináší ve Španělsku domácí literární produkce, se dostane na knihkupecké pulty ve světě celkem nicotný zlomek. Probíhající inflace (ano, doslova) španělské prózy se v překladatelské činnosti v jiných zemích zatím neprojevila, alespoň ne v rozsahu, který by – podle španělských kritiků i samotných autorů – odpovídal vzniklým hodnotám. Výjimku netvoří ani Československo, naše ediční praxe může být dokonce příkladem za jiné. Zavedli jsme si několik spolehlivých autorů tzv. střední a starší generace a díky rozumnému výběru a skutečně vynikajícím překladům z jejich díla si mohou naši čtenáři udělat představu o některých kvalitách moderní španělské prózy, ale jistě ne o jejím současném stavu. Zda by opravdu bylo o co stát, to ponechejme nyní stranou, i když myslím, že takový Cunqueiro nebo Benet by zasloužili stejnou, ne-li větší pozornost než osvědčený Goytisolo či García Hortelano.

Literární měsíčník
junio 73

MIGUEL DELIBES
UNIVERSITÄT
Miguel Delibes

Na Miguela Delibese a jeho posmutnělý humor upozornil už dávno ve „Světové literatuře“ Eduard Hodoušek. V minulém roce vyšel u nás monologický román „Pět hodin s Mariem“, v postavě maloburžoazní ženy soustředěná symptomatologie zmrzačeného společenského vědomí, a koncem roku se objevil na knižním trhu v přívětivé úpravě „Lovcův deník“, Delibesova práce dřívější a zdánlivě méně náročná.

Delibes je zanícený nimrod a jako skutečný znalec má za sebou i řádku knih na lovecké téma – dílem zábavných, dílem poučných. Na „Lovcově deníku“ spolupracovalo s autorovými zálibami a porozuměním pro přírodu i jemné citění sociální, a proto se knížka z tohoto rámce dost vymyká. Připomeňme si jen, že byla vydána v polovině padesátých let, kdy vycházejí také Ferlosiovy „Vody řeky Járamy“, tedy v době rozkvětu španělského „sociálního realismu“, jehož východiska a tvárné postupy zasáhly tehdy celou prozaickou tvorbu. Dalo by se říci, že „Lovcův deník“ je spíše hořce úsměvným deníkem vegetativní všednosti a hmotné bídy španělské provincie. Vlastní linie děje ani neprochází řadou loveckých zážitků, pro něž co chvíli opouští školní zřízenec Lorenzo se svými kamarády prostředí zaměstnaneckých intrik a pavlačových scén; lovecké zážitky jako by tuhnou ve splývavé jednotvárnosti, zatímco skutečný život proplouvá stojatými vodami ubohé všednosti, jež není prosta hřejivých citů a lidské tragiky.

Zvolená forma deníku je u Delibese zcela organická (použil jí ostatně nejednou, posledně v autobiograficky stylizovaném „Jednom roku v mém životě“) a v zajímavém pojetí času připomíná již zmíněného Ferlosia. Navozuje jakousi melancholickou distancí a v jemné ironii naznačuje pravou skutečnost, v jejímž přísvitu je lovecká vášně krásnou a mile nezodpovědnou neřestí. Autorovu pojetí znamenitě odpovídá i poloha jazykového vyjádření na pomezí uvolněné hovorové mluvy a výrazové ostýchavosti. Vyplývá z toho jistě delikátní úloha pro překladatele; stačí uvést, že Josef Forbelský znovu potvrdil své neobyčejné jazykové citění a dlouholetou zkušenost v práci se španělským textem.

MIGUEL DELIBES
LOVČŮV DENÍK
jkh